

פרק 18

היררכיות שליטה

הייתה זו שעת ארוחת הבוקר ביום שישי. הארי נגס עוד נגיסה ענקית מהטוסט שלו ואז ניסה להזכיר למוח שלו שאם הוא יטרוף את ארוחת הבוקר שלו, זה לא באמת יביא אותו לצינוק מהר יותר. בכל מקרה הייתה לו שעה שלמה של לימודים בין ארוחת הבוקר לתחילת שיעור שיקויים.

אבל צינוק! בהוגוורטס! בדמיונו של הארי כבר החלו להצטייר תהומות, גשרים צרים, פמוטי קיר נושאי לפידים וכתמי טחב זוהר. האם יהיו שם עכברושים? האם יהיו שם **דוקונים**?

"הארי פוטר, "אמר קול שקט מאחוריו.

הארי הציץ מעבר לכתפו ומצא את עצמו מביט בארני מקמילן, הדור בגלימותיו צהובות השוליים ונראה מעט מודאג.

"נוויל חשב שבדאי שאזהיר אותך, "אמר ארני בקול שקט. "ואני חושב שהוא צודק. תיזהר היום מהמורה לשיקויים. ההפלפאפים הבוגרים אמרו לנו שפרופסור סנייף יכול להיות ממש גועלי לאנשים שהוא לא אוהב, והוא לא אוהב את רוב האנשים שלא מסלית'רין. אם תגיד לו משהו מתחכם... אתה עלול להסתבך ממש, ממה ששמעתי. פשוט תוריד את הראש ואל תיתן לו אף סיבה לשים לב אליך."

שתיקה השתררה כשהארי עיכל את המידע, ואז הוא הרים את גבותיו. (הארי ממש רצה להיות מסוגל להרים רק גבה אחת, כמו ספוק, אבל הוא מעולם לא הצליח.) "תודה, "אמר הארי. "יכול להיות שחסכת לי הרבה צרות."

ארני הנהן ופנה בחזרה לשולחן של הפלפאף.

הארי חזר לאכול את הטוסט שלו.

בערך ארבע נגיסות לאחר מכן אמר מישהו, "סלח לי, "והארי הסתובב וראה תלמיד רייבנקלו בוגר, שנראה מעט מודאג –

זמן מה לאחר מכן סיים הארי לאכול את מנת הבייקון השלישית שלו. (הוא למד לאכול ארוחות בוקר כבדות. הוא תמיד היה יכול לאכול ארוחת צהריים קלה אם בסופו של דבר הוא לא השתמש במחולל הזמן.) וקול נוסף מאחוריו אמר "הארי?"

"כן, "אמר הארי בקול יגע, "אני אנסה לא למשוך את תשומת לבו של פרופסור סנייף –"

"אה, זה חסר סיכוי, "אמר פרד.

"לגמרי חסר סיכוי, "אמר ג'ורג'.

"אז ביקשנו מגמדוני הבית לאפות לך עוגה, "אמר פרד.

"אנחנו הולכים לשים עליה נר אחד על כל נקודה שתאבד לרייבנקלו," אמר ג'ורג'.

"ונעשה לכבודך מסיבה בשולחן של גריפינדור בארוחת הצהריים," אמר פרד.

"אנחנו מקווים שזה יעודד אותך אחרי כל זה," סיים ג'ורג'.

הארי בלע את מה שנשאר מהבייקון והסתובב. "טוב," אמר הארי. "לא התכוונתי לשאול את זה אחרי פרופסור בינס, באמת שלא, אבל אם פרופסור סנייפ **כזה** נורא, למה לא פיטרו אותו?"

"פיטרו?" שאל פרד.

"כאילו, ויתרו על שירותיו?"

"כן," אמר הארי. "זה מה שעושים עם מורים גרועים. מפטרים אותם. ואז מעסיקים מורים טובים יותר במקומם. אין לכם פה איגודים או קביעות, נכון?"

פרד וג'ורג' קימטו את מצחם כמו שהיו עושים זקני השבט בחברת ציידים-לקטים אם מישהו היה מנסה לספר להם מה זה חשבון אינטגרלי.

"אני לא יודע," אמר פרד אחרי זמן מה. "אף פעם לא חשבתי על זה."

"גם אני לא," אמר ג'ורג'.

"כן," אמר הארי, "אני שומע את זה הרבה. נתראה בארוחת צהריים, ואל תאשימו אותי אם לא יהיו נרות על העוגה הזאת."

פרד וג'ורג' צחקו כאילו הארי אמר משהו משעשע, קדו לו וחזרו לשולחן של גריפינדור.

הארי הסתובב בחזרה אל שולחן ארוחת הבוקר ולקח קאפקייק. הוא כבר הרגיש די מלא, אבל הייתה לו תחושה שהבוקר הזה עשוי לנצל הרבה קלוריות.

בעודו אוכל את הקאפקייק שלו, הארי חשב על המורה הגרוע ביותר שפגש עד כה, פרופסור בינס משיעור תולדות הקסם. פרופסור בינס היה רוח רפאים. ממה שהרמיוני אמרה על רוחות רפאים, לא נראה סביר שיש להן מודעות עצמית מלאה. לא היו תגליות מפורסמות שנעשו על ידי רוחות, או הרבה מחקר חדשני בכלל, לא משנה מי הן היו בחייהן. רוחות נטו להתקשות בזכירת המאה הנוכחית. הרמיוני אמרה שהן כמו דיוקנאות שנוצרו במקרה, שהוטבעו בחומר הסובב על ידי פרץ האנרגיה הרוחנית שהתלווה אל מותו הפתאומי של קוסם.

הארי נתקל במורים טיפשים בגיחותיו הכושלות אל מערכת החינוך המוגלגית הרגילה – אביו היה בררן הרבה יותר כשזה הגיע לבחירת הסטודנטים ששימשו כמוריו הפרטיים, כמובן – אבל שיעור תולדות הקסם היה הפעם הראשונה שבה נתקל במורה שהיה פשוט חסר כל תודעה.

והדבר ניכר. הארי התייאש אחרי חמש דקות והתחיל לקרוא ספר לימוד. כשהיה ברור ש"פרופסור בינס" לא מתכוון להתנגד לכך, הארי שלף מהנרתיק שלו גם אטמי אוזניים.

האם רוחות אינן דורשות משכורת? האם זה העניין? או שפשוט בלתי אפשרי לפטר מישהו בהוגורטס, **אפילו אם הוא מת?**

ועכשיו נראה שפרופסור סנייפ נוטה להתנהג בצורה נוראית כלפי כל מי שלא שייך לבית סלית'רין ואף אחד לא **חושב** אפילו לסיים את החוזה שלו.

והמנהל שרף תרנגולת.

"סליחה," הגיע קול מודאג מאחוריו.

"אני נשבע," אמר הארי בלי להסתובב, "המקום הזה כמעט עשירית גרוע כמו מה שאבא שלי מספר על אוקספורד."

הארי רקע ברגליו במסדרונות האבן, נראה נעלב, מרוגז ורותח בו זמנית.

"צינוק!" לחשש הארי. "**צינוק!** זה לא צינוק! זה מרתף! **מרתף!**"

כמה בנות מרייבנקלו נעצו בו מבטים מוזרים. הבנים כבר הספיקו להתרגל.

נראה שהקומה שבה הייתה כיתת השיקויים נקראה "צינוק" רק כי הייתה תת-קרקעית ומעט קרה יותר משאר הטירה.

בהוגוורטס! הוגוורטס! הארי חיכה כל חייו ובעת הוא **עדיין** חיכה, ואם היה מקום כלשהו **על פני האדמה** שהיה אמור להיות לו צינוק ראוי לשמו הרי שזהו הוגוורטס! האם הארי יהיה מוכרח לבנות טירה בעצמו אם הוא רוצה לראות תהום אינסופית אחת קטנה?

זמן קצר לאחר מכן הם הגיעו לכיתת השיקויים והארי התעודד באופן ניכר.

כיתת השיקויים הכילה יצורים מוזרים, שהיו משומרים בצנצנות ענקיות ומונחים על מדפים אשר כיסו כל סנטימטר של שטח קיר בין הארונות. הארי התקדם מספיק בקריאה כדי שיצליח לזהות חלק מהיצורים, כמו הפונְטְמָה הַזְבִּירִיסְקָנִית. על אף שהעכביש, שאורכו היה כחמישים סנטימטר, **נראה** כמו אקרומנטולה, הוא היה קטן מכדי **להיות** אקרומנטולה. הוא ניסה לשאול את הרמיוני, אבל לא נראה שהתחשק לה במיוחד להסתכל אפילו לכיוון הכללי שאליו הוא הצביע.

הארי הסתכל על כדור אבק גדול עם עיניים ורגליים כשהמתנקש שעט אל תוך החדר.

זו הייתה המחשבה הראשונה שעברה במוחו של הארי כשראה את פרופסור סוורוס סנייפ. היה משהו שקט וקטלני בדרך שבה האיש פסע בין שולחנות הלימוד. גלימותיו היו פרועות, שערו מלוכלך ושמנוני. היה בו משהו שהזכיר את לוציוס, אף על פי שהשניים לא דמו זה לזה כלל, והרושם שהתקבל היה שבעוד שלוציוס יהרוג אותך באלגנטיות מושלמת, האיש הזה פשוט יהרוג אותך.

"שבו," אמר פרופסור סוורוס סנייפ. "עכשיו."

הארי ועוד כמה תלמידים שעמדו ודיברו זה עם זה מיהרו לתפוס שולחנות. הארי התכוון לשבת ליד הרמיוני אבל איכשהו מצא את עצמו מתיישב בשולחן הפנוי הקרוב ביותר, ליד ג'סטין פינץ'-פלצ'לי (זה היה שיעור משותף של רייבנקלו והפלפאף), מה שמיקם אותו שני שולחנות משמאל להרמיוני.

סוורוס התיישב מאחורי שולחן המורה, וללא מילת הקדמה אחת אמר, "חנה אבוט."

"כאן," אמרה חנה בקול רועד מעט.

"סוזן בונז."

"נמצאת."

וכך זה נמשך, כשאף אחד אינו מעז להשחיל מילה, עד ש:

"אה, כן. הארי פוטר. ה... **ידוען** החדש שלנו."

"הידוען נמצא, **אדוני**."

חצי מהתלמידים התכווצו בבהלה, וכמה מהחכמים יותר נראו לפתע כאילו הם רוצים לברוח כל עוד הכיתה עומדת על תלה.

סוורוס חייך חיוך מלא ציפייה וקרא את השם הבא ברשימה.

הארי נאנח בלב. הדבר קרה מהר מכדי שיוכל לעשות משהו לגביו. נו, טוב. היה ברור שהאיש הזה כבר עכשיו לא מחבב אותו, מסיבה כלשהי. וכשהארי חשב על כך, היה עדיף בהרבה שהמורה לשיקויים ייטפל אליו מאשר לנוויל או להרמיוני, למשל. הארי היה מסוגל יותר להגן על עצמו. כן, נראה שעדיף כך.

כשהסתיימה בדיקת הנוכחות סקר סוורוס במבטו את כל הכיתה. עיניו היו ריקות כמו שמי לילה נטולי כוכבים.

"אתם כאן," אמר סוורוס בקול שקט שהתלמידים מאחור נאלצו להתאמץ כדי לשמוע, "כדי ללמוד את המדע העדין והאמנות המדויקת של הכנת שיקויים. מכיוון שכמעט שאין כאן הנפת שרביטים מטופשת, רבים מכם יתקשו להאמין שמדובר בקסם. אני לא מצפה שבאמת תבינו את היופי של הקדרה המבעבעת והאדים המפעפעים בה; את הכוח העדין של הנוזלים המתפשטים בתוך עורקיו של אדם," לחש סנייף בקול מתענג וזחוח, "מכשפים את בינתו, מכשילים את חושיו," זה רק נעשה יותר ויותר מטריד. "אני יכול ללמד אתכם לשמר תהילה בבקבוק, לבשל ניצחון, אפילו לפקוק את המוות – בתנאי שאינכם קבוצה של אידיוטים מוחלטים כמו אלה שאני זוכה ללמד בדרך כלל."

נראה שסוורוס הצליח לראות איכשהו את הבעת הספקנות על פניו של הארי, או שלפחות עיניו קפצו לפתע למקום מושבו של הארי.

"פוטר!" ירה המורה לשיקויים. "מה אקבל אם אוסיף אבקת שורש אספודל למרקחת של לענה?"

הארי מצמץ. "זה היה ב'מרקחות ושיקויי קסם'?" הוא שאל. "הרגע סיימתי לקרוא אותו, ואני לא זוכר שום דבר שהכיל לענה –"

ידה של הרמיוני התרוממה במהירות והארי שיגר אליה מבט זועם שגרם לה להרים את ידה אפילו גבוה יותר.

"צק, צק," אמר סוורוס בקול משיי. "נראה שהתהילה אינה הפתרון לכול."

"באמת?" שאל הארי. "אבל הרגע אמרת לנו שתלמד אותנו לבקבק תהילה. תגיד, איך זה באמת עובד בדיוק? אתה שותה את זה והופך לידוען?"

שלושה רבעים מהתלמידים התכווצו בבהלה.

ידה של הרמיוני צנחה לאטה. טוב, זה לא היה מפתיע. היא אולי הייתה היריבה שלו, אבל היא לא הייתה מסוג הילדות שישתפו פעולה אחרי שנעשה ברור שהמורה מנסה להשפיל אותו בכוונה.

הארי ניסה לשלוט בעצמו. התגובה הראשונה שעברה בראשו הייתה 'אבראקדברא'.

"בוא ננסה שנית," אמר סוורוס. "פוטר, אם הייתי מבקש ממך למצוא לי בזואר, איפה היית מחפש?"

"גם זה לא מופיע בספר הלימוד," אמר הארי, "אבל קראתי בספר מוגלגי שטריכינובזואר הוא גוש של שיער מוקשה שנמצא בקיבה של בן אדם, ופעם המוגלגים האמינו שהוא יכול לסתור כל רעל –"

"טעות," אמר סוורוס. "את הבזואר ניתן למצוא בקיבה של עז, הוא לא עשוי משיער והוא יסתור את מרבית הרעלים אבל לא את כולם."

"לא אמרתי שכן, רק אמרתי שזה מה שקראתי בספר מוגלגי –"

"אף אחד פה לא מעוניין בספרי המוגלגים העלובים שלך. ניסיון אחרון. מה ההבדל, פוטר, בין חונק הזאב לברדס הנזיר?"

זה היה הקש ששבר את גב הגמל.

"אתה יודע," אמר הארי בקול צונן, "באחד מספרי המוגלגים הדי **מרתקים** שלי מתואר מחקר שבו אנשים מצליחים לגרום לעצמם להיראות חכמים מאוד על ידי כך שהם שואלים שאלות על עובדות אקראיות שרק הם מכירים. מתברר שמי שצפה מהצד הבחין רק שהשואלים ידעו והעונים לא ידעו ולא שם לב לכך שהמשחק בלתי הוגן מיסודו. אם כך, פרופסור, אתה יכול להגיד לי כמה אלקטרונים יש באורביטל החיצוני של אטום פחמן?"

חיובו של סוורוס התרחב. "ארבעה," הוא אמר. "אבל זו עובדה חסרת חשיבות שאיש לא צריך לטרוח לרשום. ולידיעתך, פוטר, אספודל ולענה יוצרים יחדיו שיקוי שינה כל כך חזק עד שהוא מוכר בשם 'שיקוי המוות החי'. באשר לחונק הזאב וברדס הנזיר, שניהם מתייחסים לאותו הצמח, המוכר גם בשם אקוניטון, כפי שהיית יודע אילו קראת את 'אלף עשבים ופטריות קסומים'. חשבת שאין צורך לפתוח את הספר עד שתגיע לכאן, מה, פוטר? כל השאר, מוטב שתרשמו את זה, כדי שלא תהיו בורים כמותו." סוורוס

השתתק, נראה די מרוצה מעצמו. "וזה יהיה... חמש נקודות? לא, בואו נעגל את זה לעשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה."

הרמיוני השתנקה, וכמוה גם כמה תלמידים אחרים.

"פרופסור סוורוס סנייפ, "התיז הארי, "אינני יודע מה עשיתי כדי לזכות באיבתך. אם יש לך בעיה איתי שאיני מודע לה, אני מציע שאנחנו –"

"שתוק, פוטר. עשר נקודות נוספות מרייבנקלו. כל השאר, פתחו את הספרים שלכם בעמוד 3."

הארי חש תחושה קלה, תחושה קלושה ביותר, של צריבה באחורי גרונו ועיניו כלל לא היו לחות. אם בכי אינו אסטרטגיה יעילה לחיסולו של המורה לשיקויים, אין טעם לבכות.

הארי הזדקף אט-אט בביסאו. הוא הרגיש כאילו כל הדם נשאב מגופו והוחלף בחנקן נוזלי. הוא ידע שהוא מנסה לשלוט במזג שלו, אבל לא הצליח לזכור למה.

"הארי, "לחשה הרמיוני בפניקה ממרחק שני שולחנות, "תפסיק, בבקשה, זה בסדר, לא נחשיב את זה –"
"מדברת בשיעור, גריינג'ר? שלוש –"

"אז ספר לי, "אמר קול שהיה קר יותר מאפס מעלות קלווין, "מה בדיוק צריך לעשות כדי להגיש תלונה רשמית נגד מורה מתעלל? אמורים לדבר עם סגנית המנהל, לכתוב מכתב לחבר הנאמנים... האם תואיל להסביר איך זה בדיוק עובד?"

הכיתה הייתה קפואה לחלוטין.

"ריתוק של חודש, פוטר, "אמר סוורוס, חיוך רחב עוד יותר מעטר את שפתיו.

"אני מסרב להכיר בסמכותך כמורה ולא אֶרצה שום ריתוק שתטיל עליי."

אנשים הפסיקו לנשום.

חיובו של סוורוס נעלם. "אם כך אתה –" קולו נקטע.

"תסולק מבית הספר, רצית לומר?" הארי, לעומתו, חייך בעת חיוך דק. "אבל נראה שאתה מפקפק ביכולתך לממש את האיום הזה או חושש מההשלכות שעשויות להיות למימוש. לי, לעומת זאת, אין שום פקפוק או חשש לגבי המחשבה שאמצא לעצמי בית ספר עם מורים פחות מתעללים. או שאולי אשבור מורים פרטיים, כמנהגי, ואזכה ללמוד במלוא המהירות שלה אני מסוגל. יש לי מספיק כסף בכספת. משהו שקשור לפרסים שהוצעו על ראשו של איזה אדון אופל שהבסתי. אבל יש בהוגוורטס מורים שאני דווקא די מחבב, אז אני חושב שיהיה קל יותר למצוא דרך כלשהי להיפטר ממך."

"להיפטר ממני?" אמר סוורוס, שבעת חייך גם הוא חיוך דק. "איזו יהירות משעשעת. כיצד אתה חושב לעשות זאת, פוטר?"

"אני מבין שהוגשו עליך מספר תלונות מצד תלמידים והוריהם, "ניחוש, אבל ניחוש מושכל, "מה שמותיר רק את השאלה למה אתה עדיין פה. האם הוגוורטס אינו מסוגל לשאת בעלות של העסקת מורה אמיתי לשיקויים? אוכל להשתתף בכיסוי העלויות, אם זה העניין. אני בטוח שהם יצליחו למצוא מורה טוב יותר אם יציעו כפליים משכר הנוכחי."

שני קטבים של קרח הקרינו חורף מקפיא על הכיתה.

"אתה תגלה," אמר סוורוס בשקט, "שחבר הנאמנים אינו תומך ולו במעט בהצעה שלך."

"לוציוס..." אמר הארי. "זו הסיבה שאתה עדיין כאן. אולי אוכל לדון על כך עם לוציוס. אני מאמין שהוא רוצה לפגוש אותי. אני תוהה אם יש לי משהו שהוא רוצה?"

הרמיוני הנידה בראשה בפניקה. הארי הבחין בכך מזווית עינו, אבל תשומת לבו הייתה מרוכזת בסוורוס.

"אתה ילד טיפש מאוד," אמר סוורוס. הוא כבר לא חייך כלל. "אין לך שום דבר שלוציוס מעריך יותר מאשר את החברות בינינו. וגם אילו היה לך, יש לי בני ברית נוספים." קולו התקשח. "והעובדה שלא מויינת לסלית'רין נראית לי פחות ופחות מתקבלת על הדעת. איך קרה שהצלחת להישאר מחוץ לבית שלי? אה, כן, מצנפת המיון טענה שהיא **מתלוצצת**. בפעם הראשונה בהיסטוריה המתועדת. על מה באמת **שוחחת** עם מצנפת המיון, פוטר? האם היה לך משהו שהיא רצתה?"

הארי הביט אל תוך עיניו הצוננות של סוורוס ונזכר שמצנפת המיון הזהירה אותו לא ליצור קשר עין עם אף אחד בזמן שהוא חושב על – הארי השפיל את מבטו אל שולחנו של סוורוס.

"משום מה נראה שאתה לא רוצה להסתכל לי בעיניים, פוטר!"

הלם של הבנה פתאומית – "אז **אתה** זה שמצנפת המיון הזהירה אותי ממנו!"

"מה?" אמר קולו של סוורוס, שנשמע מופתע באמת, אבל הארי כמובן לא הביט בפניו.

הארי קם משולחנו.

"שב, פוטר," אמר קול כועס ממקום כלשהו שהוא לא הביט לכיוונו.

הארי התעלם ממנו וסקר את הכיתה. "אין לי שום כוונה לתת למורה לא מקצועי אחד להרוס את תקופת לימודי בהוגוורטס," אמר הארי ברוגע מצמית. "נראה לי שאוותר על השיעור הזה ואו שאשכור מורה פרטי שילמד אותי שיקויים בזמן שאני פה או, אם חבר הנאמנים עד כדי כך בלתי חדיר, אלמד בחופשת הקיץ. אם מישהו מכם יחליט שהוא לא מעוניין לסבול את הבריונות של האיש הזה, השיעורים שלי יהיו פתוחים בפניו."

"שב, פוטר!"

הארי חצה את הכיתה ואחז בידית הדלת.

היא לא הסתובבה.

הארי הסתובב לאטו וקלט לרגע את סוורוס מחייך חיוך גועלי לפני שנזכר להסב את מבטו.

"פתח את הדלת."

"לא", אמר סוורוס.

"אתה גורם לי להרגיש מאויים", אמר קול כה קפוא עד שהוא כלל לא נשמע כמו הארי, "וזאת טעות."

קולו של סוורוס צחק. "מה אתה מתכוון לעשות בקשר לזה, ילד?"

הארי התרחק מהדלת בשישה צעדים ארוכים עד שעמד ליד שורת השולחנות האחורית ביותר.

ואז הוא הזדקף והרים את יד ימינו בתנועה נוראה אחת, אצבעותיו מוכנות להקשה.

נוויל צרח וצלל מתחת לשולחנו. ילדים אחרים נרתעו או הרימו את ידיהם בתנועת הגנה אינסטינקטיבית.

"**הארי, לא!**" צווחה הרמיוני. "מה שזה לא יהיה, אל תעשה את זה!"

"כולכם **השתגעו**?" נבח קולו של סוורוס.

הארי הוריד לאט את ידו. "לא התכוונתי לפגוע בו, הרמיוני", אמר הארי, קולו מעט שקט יותר. "רק לפוצץ את הדלת."

אם כי עכשיו, כשהארי חשב על כך, הוא נזכר שלא אמורים לשנות צורה של דברים שאמורים להישאר, מה שאומר שאולי זה לא רעיון כזה מוצלח לחזור אחר כך בזמן ולדאוג שפרד או ג'ורג' ישנו צורה של משהו לכמות מדודה היטב של חומר נפץ...

"סילנציו", אמר קולו של סוורוס.

הארי ניסה לומר "מה?" וגילה ששום קול אינו בוקע מגרונו.

"זה כבר מגוחך. אני חושב שהניחו לך להכניס את עצמך למספיק צרות ליום אחד, פוטר. אתה התלמיד הכי מופרע ובלתי ממושמע שראיתי מימיי, ואני לא זוכר כמה נקודות יש לרייבנקלו כרגע, אבל אני בטוח שאני יכול למחוק את כולן. עשר נקודות מרייבנקלו. עשר נקודות מרייבנקלו. עשר נקודות מרייבנקלו! חמישים נקודות מרייבנקלו! עכשיו שב ותסתכל איך שאר הכיתה לומדת!"

הארי הכניס את ידו לנרתיק וניסה לומר "טוש" אבל אף מילה לא יצאה מפיו, כמובן. זה עצר אותו לרגע; ואז עלה בדעתו הרעיון לאיית ט-ו-ש בתנועות אצבעות, וזה עבד. ד-פ-ד-פ-ת והייתה לו דפדפת. הארי צעד לעבר שולחן ריק, לא זה שהוא ישב לידו במקור, ושרבט הודעה קצרה. הוא קרע את הנייר, הכניס את הטוש והדפדפת לאחד מכיסי גלימתו לצורכי גישה מהירה והרים את ההודעה שלו, לא כלפי סנייפ, אלא כלפי שאר הכיתה.

אני עוזב

עוד משהו

צריך לצאת?

"השתגעת לגמרי, פוטר, " אמר סוורוס בבוז קר.

איש מלבדו לא דיבר.

הארי קד קידה אירונית לעבר שולחן המורה, ניגש אל הקיר ובתנועה חלקה אחת פתח לרווחה דלת של ארון, נכנס פנימה וטרק את הדלת מאחוריו.

נשמע צליל עמום של הקשת אצבעות ואז השתררה דממה.

התלמידים שישבו בכיתה החליפו מבטים מבולבלים ומפוחדים.

פניו של המורה לשיקויים היו כעת זועמות לחלוטין. הוא חצה את החדר בצעדים נוראיים ופתח את דלת הארון לרווחה.

הארון היה ריק.

שעה קודם לכן הקשיב הארי מתוך הארון הסגור. לא נשמע שום קול מבחוץ, אבל לא היה שום טעם לקחת סיכונים.

ג-ל-י-מ-ה, אייתו אצבעותיו.

ברגע שהיה בלתי נראה, הוא פתח את דלת הארון בזהירות לכדי חריץ צר והציץ החוצה באטיות. הכיתה נראתה ריקה.

הדלת לא הייתה נעולה.

רק כשהארי התרחק מאזור הסכנה והיה במסדרון, בטוח ובלתי נראה, החל הכעס שלו להתפוגג והוא הבין מה הוא עשה.

מה הוא עשה.

פניו הבלתי נראות של הארי קפאו בהבעה של אימה מוחלטת.

הוא הכעיס מורה בשלושה סדרי גודל יותר מאי פעם. הוא איים לעזוב את הוגוורטס ואולי גם יצטרך לממש את האיום הזה. הוא איבד את כל הנקודות של רייבנקלו ואז השתמש במחולל הזמן...

דמיונו הראה לו את הוריו צועקים עליו אחרי שסולק, את פרופסור מקגונגל מאוכזבת ממנו, וזה היה פשוט כואב מדי והוא לא היה מסוגל לשאת את זה **ולא הצליח לחשוב על שום דרך להציל את עצמו** –

המחשבה שהארי הרשה לעצמו לחשוב הייתה שאם הכעס שלו הכניס אותו לכל הצרות האלו, אז אולי כשהוא כועס הוא יחשוב על דרך לצאת מהן. משום מה, הכול תמיד נראה ברור יותר כשהוא כועס.

והמחשבה שהארי לא הרשה לעצמו לחשוב הייתה שהוא פשוט אינו מסוגל להתמודד עם העתיד הזה כשהוא אינו כועס.

אז הוא חשב על מה שקרה ונזכר בהשפלה הצורבת –

צק, צק. נראה שהתהילה אינה הפתרון לכול.

עשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה.

הקור המרגיע שטף שוב את עורקיו כמו גל שהוחזר משובר גלים, והארי שחרר את נשימתו.

אוקיי. בחזרה לשפיות.

למעשה, הוא היה קצת מאוכזב מעצמו הלא-כועס על כך שהתמוטט בצורה שכזאת ורק רצה להתחמק מצרות. פרופסור סוורוס סנייף הוא הבעיה של **כולם**. הארי הרגיל שכח זאת וייחל לדרך להגן על **עצמו**. ולתת לכל הקורבנות האחרים ללכת לעזאזל? השאלה היא לא איך להגן על עצמו, השאלה היא איך לחסל את המורה לשיקויים.

אז זה הצד האפל שלי, הא? נראה שהמונח הזה קצת מושפע מדעות קדומות ושהצד המואר שלי יותר אנוכי ופחדן, שלא לדבר על מבולבל ומבוהל.

ועכשיו, כשחשב בצלילות, היה ברור לו באותה מידה מהו הצעד הבא. הוא כבר סידר לעצמו שעה להכנות והיה מסוגל להשיג חמש שעות נוספות במקרה הצורך...

מינרווה מקגונגל המתינה במשרד המנהל.

דמבלדור ישב בכס המרופד שלו מאחורי שולחנו, לבוש בארבע שכבות של גלימות לוונדר רשמיות. מינרווה ישבה בכיסא שניצב לפניו, מול סוורוס, שישב בכיסא אחר. מול שלושתם ניצב שרפרף עץ ריק.

הם המתינו להארי פוטר.

הארי, חשבה מינרווה בייאוש, הבטחת שלא תנשוך אף אחד מהמורים!

ובמחשבתה היא ראתה בבירור את התשובה, את פניו הכועסות של הארי ואת תגובתו הזועמת: **אמרתי שלא אנשך אף אחד שלא ינשוך אותי קודם!**

נשמעה נקישה בדלת.

"יבוא!" קרא דמבלדור.

הדלת נפתחה לרווחה ולחדר נכנס הארי פוטר. מינרווה כמעט השתנקה בקול. הילד נראה קר רוח, מרוכז ובשליטה עצמית מוחלטת.

"בוקר ט –" קולו של הארי השתקף לפתע. פיו נפער.

מינרווה עקבה אחרי מבטו של הארי וראתה שהוא בווה בפוקס, שעמד על מוט הזהב שלו. כנפיו של פוקס נפרשו כמו שלהבות אדומות-זהובות והוא קידם את פניו של הילד בהנהון מדוד.

הארי הסתובב להביט בדמבלדור.

דמבלדור קרץ אליו.

מינרווה הרגישה שהיא מפספסת משהו.

לפתע הבליחה על פניו של הארי הבעה מהוססת. קור הרוח שלו נחלש. פחד הופיע בעיניו, ואז כעס, ואז הילד חזר להיות רגוע.

צמרמורת עברה בגבה של מינרווה. משהו כאן לא היה בסדר.

"שב בבקשה", אמר דמבלדור. פניו חזרו והרצינו.

הארי התיישב.

"ובכן, הארי", אמר דמבלדור. "שמעתי דיווח אחד על אירועי היום הזה מפי פרופסור סנייפ. אתה מוכן בבקשה לספר לי במילים שלך מה קרה?"

הארי הציץ בסוורוס בביטול. "זה לא מסובך", אמר הילד, חיוך דק נסוך על פניו. "הוא ניסה להתעלל בי כמו שהוא מתעלל בכל התלמידים שלא שייכים לסלית'רין מאז שלוציוס כפה אותו עליך. באשר לשאר הפרטים, אני מבקש לנהל איתך שיחה פרטית לגביהם. הרי אי אפשר באמת לצפות מתלמיד שמדווח על התנהגות מתעללת מצד מורה לדבר בפתיחות בפני אותו מורה."

הפעם מינרווה לא הצליחה למנוע מנשימתה להיעתק בקול.

סוורוס פשוט צחק.

ופניו של המנהל הרצינו מאוד. "מר פוטר", אמר המנהל, "אין מדברים על מורה בהוגוורטס בצורה כזאת. חוששני שאתה פועל על סמך אי-הבנה נוראית. פרופסור סוורוס סנייפ זוכה לאמוני המלא ומשרת את הוגוורטס מרצוני שלי, לא מרצונו של לוציוס מאלפוי."

דממה השתררה למשך כמה רגעים.

כשהילד דיבר שוב, קולו היה צונן. "האם אני מפספס פה משהו?"

"כמה וכמה דברים, מר פוטר", אמר המנהל. "עליך להבין, בתור התחלה, שמטרת הפגישה הזאת היא לדון כיצד להעניש אותך בעקבות אירועי הבוקר."

"האיש הזה משליט טרור בבית הספר שלך כבר שנים. דיברתי עם תלמידים ואספתי סיפורים כדי לוודא שיהיה מספיק חומר בשביל קמפיין עיתונאי כדי לאחד את ההורים כנגדו. חלק מהתלמידים הצעירים יותר בכו כשהם סיפרו לי. אני כמעט בכיתי כשמעתי אותם! **אתה אפשרת למתעלל הזה לעשות ככל העולה על רוחו? אתה עשית את זה לתלמידים שלך? למה?**"

מינרווה בלעה את הגוש שהתמצק בגרונה. היא – חשבה כך, לפעמים, אבל איכשהו היא מעולם לא ממש –

”מר פוטר,” אמר המנהל, קולו חמור כעת, ”נושא הפגישה הזאת איננו פרופסור סנייפ. הנושא הוא אתה והתעלמותך ממשמעת בית הספר. פרופסור סנייפ הציג, ואני הסכמתי, ששלושה חודשי ריתוק יהיו הולמים –”

”נדחה,” אמר הארי בקול צונן כקרח.

מינרווה לא ידעה מה לומר.

”זו איננה בקשה, מר פוטר,” אמר המנהל. עוצמתו המלאה והמוחלטת של מבטו הופנתה אל הילד. ”זהו העונש של –”

”אתה תסביר לי מדוע הרשית לאיש הזה לפגוע בילדים שנמצאים תחת חסותך, ואם ההסבר שלך לא יספק אותי, אתחיל את הקמפיין העיתונאי שלי כשהוא מכוון **נגדך**.”

גופה של מינרווה התנודד מעוצמת המהלומה, **מפחיתות הכבוד** המוחלטת הזאת.

אפילו סוורוס נראה המום.

”זה, הארי, יהיה מאוד לא חכם מצדך,” אמר דמבלדור לאט. ”אני היריב העיקרי של לוציוס. אם תעשה דבר כזה, תחזק אותו מאוד, ולא חשבתי שזה הצד שבחרת.”

לרגע אחד ארוך ישב הילד בדממה.

”השיחה הזאת נעשית פרטית,” אמר הארי. ידו החוותה לעבר סוורוס. ”סלק אותו מכאן.”

דמבלדור הניד בראשו. ”הארי, האם לא אמרתי לך שסוורוס סנייפ זוכה לאמוני המוחלט?”

פני הילד שיקפו את תדהמתו. ”הבריונות של האיש הזה עושה אותך פגיע! אני לא היחיד שיכול לפצוח בקמפיין עיתונאי נגדך! זה טירוף! למה אתה עושה את זה?”

דמבלדור נאנח. ”אני מצטער, הארי. זה נוגע לדברים שעדיין אינך מוכן לשמוע.”

הילד בהה בדמבלדור. ואז פנה להסתכל על סוורוס. ואז החזיר את מבטו אל דמבלדור.

”זה באמת טירוף,” אמר הילד לאטו. ”לא ריסנת אותו כי הוא **חלק מהתבנית**. כי הוגוורטס זקוק למורה מרושע לשיקויים כדי להיות בית ספר קסום ראוי לשמו, בדיוק כמו שהוא צריך רוח רפאים שתלמד תולדות הקסם.”

”זה באמת נשמע כמו משהו שמתאים לי לעשות,” אמר דמבלדור בחיוך.

"לא מקובל עליי," אמר הארי בפסקנות. מבטו היה צונן ואפל כעת. "לא אסבול בריונות או התעללות. שקלתי מגוון דרכים אפשריות להתמודדות עם הבעיה הזאת, אבל אני אפשט את העניין. או שהאיש הזה הולך, או שאני הולך."

נשימתה של מינרווה שוב נעתקה. משהו מוזר ריצד בעיניו של סוורוס.

כעת הצטנן גם מבטו של דמבלדור. "סילוק, מר פוטר, הוא האיום האחרון שניתן להשתמש בו כנגד תלמיד. הוא אינו משמש בדרך כלל כאיום של תלמידים כנגד המנהל. זהו בית הספר הטוב ביותר לקסם בעולם כולו, והלימודים בו אינם הזדמנות שניתנת לכל אחד. האם קיבלת את הרושם שהוגוורטס אינו יכול להסתדר בלעדיך?"

והארי ישב וחיך חיוך דק.

אימה פתאומית נחתה על מינרווה. הארי בוודאי לא –

"אתה שוכח," אמר הארי, "שאתה לא היחיד שיודע לזהות תבניות. **זה נעשה פרטי. עכשיו סלק אותו** –" הארי החווה שוב בידו לעבר סוורוס ואז עצר באמצע המשפט והתנועה.

מינרווה ראתה זאת על פניו של הארי, את הרגע שבו הוא נזכר.

הרי הייתה זו היא שסיפרה לו.

"מר פוטר," אמר המנהל, "אומר זאת שוב: סוורוס סנייפ זוכה לאמוני המוחלט."

"אתה סיפרת לו," לחש הילד. "שוטה שכמותך."

דמבלדור לא הגיב לעלבון. "מה סיפרתי לו?"

"שאדון האופל חי."

"על מה, בשם מרלין, אתה מדבר, פוטר?" זעק סוורוס בתדהמה וזעם מוחלטים.

הארי העיף בו מבט חטוף וחיך חיוך קודר. "אה, אז כנראה אנחנו בכל זאת מסלית'רין," אמר הארי. "כבר התחלתי לתהות."

ואז השתררה דממה.

לבסוף דמבלדור דיבר. קולו היה רגוע. "הארי, על מה באמת אתה מדבר?"

"אני מצטערת, אלבוס," לחשה מינרווה.

סוורוס ודמבלדור הפנו אליה את מבטם.

"פרופסור מקגונגל לא סיפרה לי, "מיהר הארי לומר בקול רגוע פחות. "ניחשתי. אמרתי לך, גם אני יודע לזהות את התבניות. ניחשתי והיא שלטה בתגובתה ממש כמו סוורוס. אבל שליטתה העצמית הייתה רק כמעט מושלמת, ויכולתי לראות שזאת שליטה עצמית ולא תגובה אמיתית."

"ואני אמרתי לו, "אמרה מינרווה בקול רועד מעט, "שאתה ואני וסוורוס היחידים שיודעים."

"אקט של פשרה, במטרה למנוע ממני פשוט להסתובב ולשאול שאלות, כפי שאיימתי לעשות אם היא לא תספר לי כלום, "אמר הארי. הילד צחק צחוק חטוף. "הייתי בכלל צריך לתפוס אחד מכם לבד ולומר לו שהיא סיפרה לי הכול כדי לראות אם תסגירו משהו. זה בטח לא היה עובד, אבל היה שווה לנסות." הילד חיך שוב. "האיום עדיין על השולחן ואני מצפה לקבל תדריך מלא בשלב כלשהו."

סוורוס נעץ בה מבט של בוז מוחלט. מינרווה זקרה את סנטרה ונשאה את המבט. היא ידעה שהוא מוצדק.

דמבלדור נשען לאחור בבס המרופד שלו. עיניו היו צוננות, צוננות כמו כל תגובה שלו שמינרווה ראתה מאז היום שבו מת אחיו. "ואתה מאיים לנטוש אותנו לחסדיו של וולדמורט אם לא ניענה לדרישותיך."

קולו של הארי היה חד כתער. "אני מצטער להודיע לך שאתה לא מרכז היקום. אני לא מאיים לנטוש את בריטניה הקסומה. אני מאיים לנטוש אותך. אני לא איזה פרודו קטן וכנוע. זו המשימה שלי, ואם אתה רוצה להשתתף, אתה תשחק לפי הכללים שלי."

פניו של דמבלדור נותרו צוננות. "אני מתחיל לפקפק במידת התאמתך לתפקיד הגיבור, מר פוטר."

המבט שהחזיר לו הארי היה מקפיא לא פחות. "אני מתחיל לפקפק במידת התאמתך לתפקיד הגנדלף שלי, מר דמבלדור. בורומיר היה לפחות טעות סבירה. מה הנאזגול הזה עושה באחוזה שלי?"

מינרווה הלכה לגמרי לאיבוד. היא הביטה בסוורוס כדי לבדוק אם הוא עוקב אחרי הדברים וראתה שפניו של סוורוס מוסבות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והוא מחייך.

"אני מבין, "אמר דמבלדור לאט, "שמנקודת מבטך זו שאלה סבירה. אם כך, מר פוטר, אם פרופסור סנייפ יעזוב אותך לנפשך מעתה ואילך, האם זו תהיה הפעם האחרונה שבה הנושא הזה עולה או שאמצא אותך כאן בכל שבוע עם דרישה חדשה?"

"יעזוב אותי לנפשי?" קולו של הארי היה נזעם. "אני לא הקורבן היחיד שלו ובטח שלא הקורבן הכי פגיע! האם שכחת עד כמה ילדים הם חסרי הגנה? כמה כואב להם? מעתה ואילך סוורוס יתייחס לכל תלמיד בהוגוורטס בנימוס ראוי ומקצועי או שתמצא לעצמך מורה אחר לשיקויים או שתמצא לעצמך גיבור אחר!"

דמבלדור התחיל לצחוק. צחוק משועשע וחם, במלוא גרונו, כאילו הארי ביצע בפניו ריקוד קומי.

מינרווה לא העזה לזוז. עיניה פזלו לרגע אל סוורוס והיא ראתה שהוא דומם כמוה.

פניו של הארי נעשו צוננות עוד יותר. "אתה טועה, המנהל, אם אתה חושב שאני מתבדח. זו אינה בקשה. זהו העונש שלך."

"מר פוטר –" אמרה מינרווה. היא אפילו לא ידעה מה היא מתכוונת לומר. היא פשוט לא יכלה לתת לזה לעבור בשתיקה.

הארי השתיק אותה בתנועת יד והמשיך לדבר אל דמבלדור. "ואם זה נראה לך לא מנומס," אמר הארי, קולו מעט פחות קשוח כעת, "זה נשמע לא מנומס באותה מידה כשאמרת את זה לי. לא היית אומר דבר כזה לאף אחד שאתה רואה בו אדם אמיתי במקום סתם ילד שכפוף לך, ואני אפגין כלפיך את אותה מידת הכבוד שאתה מפגין כלפיי –"

"אה, בהחלט, לחלוטין, זהו העונש שלי ללא כל ספק! **ברור** שאתה סוחט אותי כדי להציל את חבריך לספסל הלימודים ולא את עצמך! אני לא מבין איך יכולתי בכלל לחשוב אחרת!" צחוקו של דמבלדור התגבר. הוא הכה בשולחן באגרופו שלוש פעמים.

מבטו של הארי נעשה מהוסס. הוא הסתובב לעבר מינרווה ופנה אליה לראשונה. "סליחה רגע," אמר הארי. קולו רעד מעט. "הגיע הזמן לתרופות שלו או משהו?"

"אמממ..." למינרווה לא היה שמץ של מושג מה היא יכולה לומר.

"ובכן," אמר דמבלדור. הוא מחה את הדמעות שנקו בעיניו. "סלח לי. אני מתנצל על ההפרעה. אנא המשך עם הסחיטה."

הארי פתח את פיו ואז חזר וסגר אותו. הוא נראה מעט מעורער עכשיו. "אמממ... הוא גם חייב להפסיק לקרוא מחשבות של תלמידים."

"מינרווה," אמר סוורוס בקול מצמית, "את –"

"מצנפת המיון הזהירה אותי," אמר הארי.

"מה?"

"אני לא יכול להרחיב בנושא. בכל אופן, נראה לי שזה הכול. סיימתי."

דממה.

"אז מה קורה עכשיו?" אמרה מינרווה, כשנעשה ברור שאף אחד אחר לא מתכוון לומר שום דבר.

"מה קורה עכשיו?" חזר דמבלדור על דבריה. "זה ברור. עכשיו הגיבור מנצח, כמובן."

"מה?" אמרו סוורוס, מינרווה והארי.

"תראו, בהחלט נראה שהוא דחק אותנו לפינה," אמר דמבלדור בחיוך עליז. "אבל הוגוורטס באמת צריך מורה מרושע לשיקויים או שהוא פשוט לא יהיה בית ספר קסום ראוי לשמו, נכון? אז מה דעתכם שפרופסור סנייפ יהיה נוראי רק אל תלמידי השנה החמישית ומעלה?"

"מה?" אמרו שוב כל השלושה.

"אם אתה באמת מודאג לשלומם של הקורבנות הפגיעים ביותר. אולי אתה צודק, הארי. אולי באמת שכחתי במרוצת השנים מה זה אומר להיות ילד. אז בואו נתפשר. סוורוס ימשיך להעניק לבית סלית'רין נקודות שלא מגיעות לו ולא להקפיד על המשמעת בבית שלו ויהיה נוראי כלפי אלה שאינם שייכים לסלית'רין כל עוד הם תלמידי השנה החמישית ומעלה. כלפי כל השאר הוא יהיה מפחיד, אבל לא מתעלל. הוא יבטיח לקרוא מחשבות רק כשביטחון התלמידים דורש זאת. הוגוורטס יזכה לשמור על המורה המרושע שלו לשיקויים והקורבנות הפגיעים ביותר, כפי שניסחת זאת, יהיו מוגנים."

מינרווה מקגונגל הייתה המומה כפי שלא הייתה מימיה. היא העיפה מבט מהוסס בסוורוס, שפניו נותרו ניטרליות לחלוטין, כאילו אינו מצליח להחליט איזו הבעה הוא אמור לעשות.

"זה נשמע לי די סביר," אמר הארי. קולו נשמע מוזר מעט.

"אתה לא רציני," אמר סוורוס, קולו חסר הבעה כפניו.

"אני בהחלט בעד," אמרה מינרווה לאטה. היא הייתה כל כך בעד הרעיון עד שלבה פעם בפראות מתחת לגלימותיה. "אבל מה נוכל לומר לתלמידים? הם אולי לא פקפקו בכך כשסוורוס היה... נוראי כלפי כולם, אבל –"

"הארי יוכל לומר לתלמידים האחרים שהוא גילה סוד נורא של סוורוס והפעיל קצת סחיטה," אמר דמבלדור. "זה הרי נכון, בעצם; הוא גילה שסוורוס קורא מחשבות והוא בהחלט סחט אותנו."

"זה מטורף!" התפוצץ סוורוס.

"בווה הא הא!" אמר דמבלדור.

"אמממ..." אמר הארי בהיסוס. "ואם מישוהו ישאל אותי למה דווקא תלמידי השנה החמישית ומעלה נדפקים? אני לא אוכל להאשים אותם אם הם יתעצבנו, והחלק הזה לא בדיוק היה הרעיון שלי –"

"תאמר להם," אמר דמבלדור, "שלא אתה זה שהציע את הפשרה ושזה כל מה שהצלחת להשיג. ואז תסרב להרחיב בנושא. גם זה נכון. זוהי אמנות בפני עצמה. אתה תקלוט אותה עם קצת תרגול."

הארי הנהן לאט. "והנקודות שהוא הוריד מרייבנקלו?"

"אסור שיוחזרו."

מינרווה הייתה זו שאמרה זאת.

הארי הביט בה.

"אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה. היא באמת הצטערה, אבל זה היה מוכרח להיעשות. "**חייבות** להיות השלכות להתנהגות הבלתי הולמת שלך או שבית הספר הזה יתפרק לגמרי."

הארי משך בכתפיו. "מקובל", הוא אמר בקול חסר רגש. "אבל בעתיד סוורוס לא יתקוף את הבית שלי בכך שיוריד לי נקודות או יבזבז את זמני היקר על ריתוקים. אם הוא ירגיש שההתנהגות שלי דורשת תיקון, הוא רשאי להעביר את חששותיו לפרופסור מקגונגל."

"הארי", אמרה מינרווה, "האם תמשיך להכפיף את עצמך למשמעת בית הספר, או שאתה מעל לחוק עכשיו, כמו שסוורוס היה?"

הארי הסתכל עליה. משהו חם נגע לרגע במבטו לפני שדעך. "אני אמשיך להתנהג כמו תלמיד רגיל כלפי כל חבר סגל שאיננו משוגע או מרושע, כל עוד הם לא יהיו תחת לחץ מצד אנשים שהם כן כאלה." הארי הציץ בסוורוס ואז פנה שוב לדמבלדור. "תעזוב את מינרווה בשקט ואני אהיה תלמיד הוגוורטס רגיל בנוכחותה. בלי זכויות יתר ובלי חסינויות מיוחדות."

"נהדר", אמר דמבלדור בכנות. "כך מדבר גיבור אמיתי."

"ובנוסף", היא אמרה, "מר פוטר צריך להתנצל בפומבי על מעשיו היום."

הארי הסתכל עליה שוב, הפעם במבט ספקני.

"המשמעת בבית הספר נפגעה קשות בעקבות המעשים שלך, מר פוטר", אמרה מינרווה. "היא חייבת לשוב על כנה."

"אני חושב, פרופסור מקגונגל, שאת מגזימה מאוד בהערכת החשיבות של מה שאת מכנה משמעת בית-ספרית בהשוואה להעסקת מורה חי לתולדות הקסם או למניעת התעללות בתלמידים שלך. שימור היררכיית המעמדות הנוכחית ואכיפת החוקים שלה נראים תמיד נבונים ומוסריים וחשובים הרבה יותר למי שנמצא בראש הפירמידה ודואג לאכיפתו מאשר למי שנמצא בתחתיתה, ואני יכול לצטט מחקרים בנושא אם יש צורך בכך. אני יכול להרחיב על הנושא במשך שעות, אבל אני אעצור כאן."

מינרווה הנידה בראשה. "מר פוטר, אתה ממעיט בהערכת חשיבותה של המשמעת מכיוון שאתה עצמך אינך זקוק לה – היא השתקתה. זה לא יצא טוב, וסוורוס, דמבלדור ואפילו הארי נעצו בה מבטים משונים." כדי ללמוד, אני מתכוונת. לא כל ילד יכול ללמוד בהיעדר סמכות. והילדים האחרים הם אלה שייפגעו, מר פוטר, אם הם יראו בהתנהגותך מודל לחיקוי."

שפתיו של הארי התעקלו לחיוך עקום. "המוצא הראשון והאחרון הוא האמת. האמת היא שלא הייתי צריך להתרגז, לא הייתי צריך להפריע לשיעור, לא הייתי צריך לעשות את מה שעשיתי ושימשתי דוגמה רעה לאחרים. האמת היא גם שסוורוס סניף התנהג בצורה שאינה הולמת מורה בהוגוורטס ושמעכשיו והלאה הוא יתחשב יותר ברגשותיהם הפגועים של תלמידי השנה הרביעית ומטה. שנינו יכולים לקום ולומר את האמת. אני יכול לחיות עם זה."

"היית מת, פוטר!" התיז סוורוס.

"אחרי הכול", אמר הארי בחיוך קודר, "אם התלמידים יראו שהחוקים תקפים **לכולם**... גם למורים ולא רק לתלמידים המסכנים וחסרי הישע שזוכים מהמערכת רק לסבל... ההשפעה החיובית של זה על המשמעת הבית-ספרית תהיה **עצומה**."

שתיקה קלה השתררה ואז צחק דמבלדור צחוק כבוש. "מינרווה חושבת שאתה צודק יותר משיש לך הזכות להיות."

מבטו של הארי ניתק ממבטו של דמבלדור והושפל מטה. "אתה קורא את המחשבות שלי?"

"אנשים מתבלבלים פעמים רבות בין ביאור הכרה להיגיון בריא," אמר דמבלדור. "אני אדבר על העניין עם סוורוס ולא תידרש להתנצל אלא אם כן יעשה זאת גם הוא. וכעת אני מכריז על העניין הזה כסגור, לפחות עד ארוחת הצהריים." הוא השתק לרגע. "אם כי, הארי, חוששני שמינרווה רצתה לשוחח איתך על דבר מה נוסף. ואין זו תוצאה של לחץ מצדי. מינרווה, אם תואילי בטובך?"

מינרווה קמה מכיסאה וכמעט נפלה. יותר מדי אדרנלין שצף בדמה ולבה פעם מהר מדי.

"פוקס," אמר דמבלדור, "התלווה אליה, בבקשה."

"אני לא –" היא התחילה לומר.

דמבלדור ירה בה מבט והיא השתתקה.

עוף החול דאה לקצה החדר כמו לשון אש חלקה הנשלחת הצדה ונחת על כתפה. היא הרגישה את החום דרך גלימותיה, בכל גופה.

"בוא אחריי בבקשה, מר פוטר," היא אמרה, הפעם בתקיפות, והם יצאו מהחדר.

הם עמדו על המדרגות המסתובבות וירדו בדממה.

מינרווה לא ידעה מה לומר. היא לא הכירה את האדם שעמד לצדה.

ופוקס החל להמות.

המייתו הייתה עדינה ורכה, כמו שאח מבווערת הייתה נשמעת אילו הייתה לה מנגינה, והיא שרתה על תודעתה של מינרווה, מרגיעה, מנחמת, מעדנת את כל מה שנגעה בו...

"מה זה?" לחש הארי לצדה. קולו היה בלתי יציב, רועד ומשתנה.

"שירת עוף החול," אמרה מינרווה, שלא ממש הייתה מודעת למה שהיא אומרת שכן כל תשומת לבה הוקדשה למוזיקה המוזרה והשקטה. "גם היא מרפאת."

הארי הסב ממנה את פניו, אבל היא קלטה בהן שבריר של משהו מיוסר.

נדמה לה שהירידה נמשכת זמן רב, או אולי רק השיר נדמה כנמשך זמן רב, וכשהם צעדו דרך החור שבו עמד לפני כן הגרגויל, היא אחזה בידו של הארי בחוזקה.

ובשהגרגויל חזר למקומו פוקס עופף מכתפה וריחף מול הארי.

הארי בהה בפוקס כמו אדם המהופנט על ידי אור להבות מרצד.

"מה אני אמור לעשות, פוקס?" לחש הארי. "לא הייתי יכול להגן עליהם אלמלא בעסתי."

עוף החול המשיך לנופף בכנפיו, המשיך לרחף במקום. שום קול לא נשמע פרט לצליל משק הכנפיים. ואז נראה הבזק כמו של אש רושפת וכבה, ופוקס נעלם.

שניהם מצמצו, כאילו מתעוררים מחלום, או אולי נרדמים שוב.

מינרווה השפילה את מבטה.

הארי פוטר נשא אליה את פניו הצעירות.

"האם עופות חול הם אנשים?" שאל הארי. "זאת אומרת, האם הם חכמים מספיק כדי להיחשב לאנשים? האם אוכל לדבר עם פוקס אם אדע כיצד?"

מינרווה מצמצה בחוזקה. ואז היא מצמצה שוב. "לא", אמרה מינרווה, קולה רועד. "עופות חול הם יצורים של קסם רב עוצמה. הקסם הזה נותן לקיום שלהם משקל של משמעות שלא יכולה להיות לחיה רגילה. הם אש, אור, ריפוי, התחדשות. אבל בסופו של דבר, לא."

"איפה אני משיג אחד כזה?"

מינרווה התכופפה וחיבקה אותו. היא לא התכוונה לעשות זאת, אבל לא נראה שהייתה לה ממש ברירה.

כשהזדקפה שוב גילתה שהיא מתקשה לדבר. אבל היא הייתה חייבת לשאול. "מה קרה היום, הארי?"

"גם אני לא יודע את התשובות לאף אחת מהשאלות החשובות. חוץ מזה שאני ממש מעדיף לא לחשוב על זה בזמן הקרוב."

מינרווה נטלה שוב את ידו, והם העבירו את שאר ההליכה בדממה.

זו הייתה רק הליכה קצרה, מכיוון שמטבע הדברים שכן משרד סגנית המנהל לא הרחק ממשרד המנהל.

מינרווה התיישבה מאחורי שולחנה.

הארי התיישב לפני שולחנה.

"ובכן", לחשה מינרווה. היא הייתה נותנת כמעט הכול כדי לא לעשות זאת או לא להיות זו שצריכה לעשות זאת או לעשות זאת בכל זמן אחר. "יש איזה עניין של משמעת בית-ספרית. עניין שממנו אינך פטור."

"והוא?" שאל הארי.

הוא לא ידע. הוא עדיין לא הבין. היא הרגישה שגרונה מתכווץ. אבל תפקידה דרש ממנה להיות החלטית.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל, "אני צריכה לראות את מחולל הזמן שלך, בבקשה."

כל השלווה שהשרה עליו עוף החול נעלמה מפניו בן רגע, ומינרווה הרגישה כאילו דקרה אותו.

"לא!" אמר הארי. קולו היה מבועת. **"אני צריך אותו. אני לא אוכל ללמוד בהוגוורטס. אני לא אוכל לישון!"**

"אתה תוכל לישון," היא אמרה. **"משרד הקסמים העביר לנו את כיסוי המגן למחולל הזמן שלך. אני אכשף אותו כך שייפתח רק בין השעות תשע בערב וחצות."**

פניו של הארי התכרכמו. **"אבל – אבל אני –"**

"מר פוטר, כמה פעמים השתמשת במחולל הזמן מאז יום שני? כמה שעות?"

"אני..." אמר הארי. **"רק רגע, תני לי לחשב –"** הוא הציץ בשעונו.

מינרווה הרגישה גל של עצב שוטף אותה. בדיוק כפי שחשבה. **"אלו לא היו רק שעותיים ביום, אם כך. אני חושדת שאילו הייתי שואלת את שותפיך לחדר, הייתי מגלה שאתה מתאמץ להישאר ער מספיק זמן כדי ללכת לישון בשעה סבירה ומתעורר מוקדם יותר ויותר כל יום. אני צודקת?"**

פניו של הארי אמרו לה כל מה שהייתה צריכה לדעת.

"מר פוטר," היא אמרה בעדינות, **"יש תלמידים שאי אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן כי הם מתמכרים אליו. אנחנו נותנים להם שיקוי שמאריך את מחזור השינה שלהם בזמן הנדרש, אבל בסופו של דבר הם משתמשים במחולל הזמן לצרכים נוספים מלבד הגעה לשיעורים. ולכן אנחנו חייבים לקחת אותו בחזרה. מר פוטר, התרגלת להשתמש במחולל הזמן כפתרון לכל דבר, פעמים רבות בטיפשות בלתי מבוטלת. השתמשת בו כדי להשיג בחזרה כדור זיכרון. נעלמת מתוך ארון בצורה שהייתה גלויה וברורה לתלמידים אחרים במקום לחזור אחרי שיצאת ולקרוא לי או למישהו אחר שיבוא ויפתח את הדלת."**

לפי ההבעה שהופיעה על פניו של הארי, הוא לא חשב על הפתרון הזה.

"וחשוב מכך," היא אמרה, **"היית צריך פשוט לשבת בשיעור של פרופסור סנייפ. ולצפות בשיעור. ולעזוב בסופו. כמו שהיית עושה לולא היה לך מחולל זמן. יש תלמידים שאי אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן, מר פוטר. ואתה אחד מהם. צר לי."**

"אבל אני צריך אותו!" פלט הארי. **"מה אם יאיימו עליי תלמידים מסלית'רין ואני אהיה חייב לברוח? הוא מגן עליי –"**

"כל שאר התלמידים בטירה הזאת מתמודדים עם אותם סיכונים, ואני מבטיחה לך שהם מצליחים לשרוד. אף תלמיד לא מת בטירה הזאת כבר חמישים שנה. מר פוטר, אתה תיתן לי את מחולל הזמן שלך. ברגע זה."

פניו של הארי התעוותו בייסורים, אבל הוא הוציא את מחולל הזמן מתחת לגלימותיו ונתן לה אותו.

מינרווה שלפה משולחנה את אחד מכיסויי המגן שנשלחו להוגוורטס. היא סגרה את הכיסוי מסביב לשעון החול המסתובב של מחולל הזמן ואז הניחה עליו את שרביטה כדי להשלים את הכישוף.

"זה לא הוגן!" צווח הארי. "הצלתי היום חצי מהוגוורטס מפרופסור סנייפ, זה צודק שאני איענש על זה? ראיתי את ההבעה שלך. את **שנאת** את מה שהוא עשה!"

מינרווה לא דיברה במשך כמה רגעים. היא הייתה עסוקה בכישוף.

כשסיימה והרימה את מבטה, היא ידעה שפניה חמורות סבר. אולי זה לא היה הדבר הנכון לעשות. אבל במחשבה נוספת, אולי דווקא כן. לפניה היה ילד קשה עורף, וזה **לא** אומר שהיקום שבור.

"הוגן, מר פוטר?" היא ירתה. "נאלצתי להגיש **שני דוחות** למשרד הקסמים על שימוש פומבי במחולל זמן **יום אחרי יום!** תגיד תודה שקיבלת רשות לשמור אצלך את מחולל הזמן אפילו בצורה מוגבלת! המנהל השתמש ברשת הפלו כדי להפציר בפניהם באופן אישי ולולא היית הילד שנשאר בחיים אפילו זה לא היה מספיק!"

הארי בהה בה בעיניים פעורות.

היא ידעה שהוא רואה את הפנים הכועסות של פרופסור מקגונגל.

עיניו של הארי התמלאו בדמעות.

"אני, מצטער, הוא לחש, קולו חנוק ושובור. "אני, מצטער, שאכזבתי, אותך..."

"גם אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה בקשיחות והגישה לו את מחולל הזמן המוגבל. "אתה רשאי ללכת."

הארי הסתובב וברח ממשרדה מתייפח. היא שמעה את רגליו טופפות במסדרון, ואז הרעש נקטע כשהדלת נסגרה.

"גם אני מצטערת, הארי," היא לחשה אל החדר השקט. "גם אני מצטערת."

חמש-עשרה דקות לאחר תחילת ארוחת הצהריים.

אף אחד לא דיבר עם הארי. חלק מהתלמידים של רייבנקלו נעצו בו מבטי כעס, אחרים מבטי הזדהות, כמה מהתלמידים הצעירים אפילו מבטי הערצה, אבל אף אחד לא דיבר איתו. אפילו הרמיוני לא ניסתה לגשת אליו.

פרד וג'ורג' התקרבו בזהירות. הם לא אמרו כלום. הצעתם הייתה ברורה, והיה גם ברור שהוא רשאי לסרב. הארי אמר להם שהוא יבוא כשתגיע שעת הקינוח, לא קודם. הם הנהנו והתרחקו במהירות.

כנראה הייתה זו הבעתו הריקה לחלוטין שגרמה לכך.

האחרים בטח חשבו שהוא מנסה להחניק כעס או מורת רוח. הם ידעו, מכיוון שראו את פליטיק בא לקרוא לו, שהוא זומן למשרד המנהל.

הארי השתדל לא לחייך, מפני שאם הוא יחייך, הוא יתחיל לצחוק, ואם הוא יתחיל לצחוק, הוא לא יפסיק עד שהאנשים הנחמדים בחלוקים הלבנים יבואו לקחת אותו.

זה היה יותר מדי. זה פשוט היה יותר מדי. הארי כמעט עבר לצד האפל. הצד האפל שלו עשה דברים שנראו בדיעבד בלתי שפויים. הצד האפל שלו ניצח ניצחון בלתי אפשרי שאולי היה אמיתי ואולי היה גחמה טהורה של מנהל מטורף. הצד האפל שלו הגן על חבריו. הוא פשוט כבר לא היה מסוגל להתמודד עם זה. הוא היה צריך שפוקס ישיר לו שוב. הוא היה צריך להשתמש במחולל הזמן כדי להשיג שעה שקטה להתאוששות, אבל האפשרות הזאת כבר לא הייתה קיימת ואובדנה נראה לו כמו חור בקיום שלו, אבל אסור היה לו לחשוב על זה כי אז הוא היה עלול להתחיל לצחוק.

עשרים דקות. כל התלמידים שהתכוונו לאכול ארוחת צהריים כבר הגיעו וכמעט אף אחד לא הלך עדיין.

קול נקישת כפית בכוס הצטלצל באולם הגדול.

"אם אוכל לקבל את תשומת לבכם, בבקשה," אמר דמבלדור. "להארי פוטר יש משהו שהוא מעוניין לחלוק עמנו."

הארי נשם נשימה עמוקה וקם. הוא צעד לעבר שולחן המורים, עיני כולם נעוצות בו.

הארי הסתובב והביט בארבעת השולחנות.

נעשה לו קשה יותר ויותר לא לחייך, אבל הוא שמר על פנים חסרות הבעה בעודו נואם את הנאום הקצר ששינן.

"האמת היא דבר מקודש," אמר הארי בקול ניטרלי. "אחד החפצים היקרים ביותר ללבי הוא סיכה שעליה כתוב 'אמור את האמת, גם אם קולך רועד'. זוהי, אם כך, האמת. זכרו זאת. אני לא אומר את זה כי מכריחים אותי לומר זאת, אני אומר את זה כי זאת האמת. מה שעשיתי בשיעור של פרופסור סנייפ היה טיפשי, אווילי, ילדותי והפרה בלתי נסלחת של כללי הוגוורטס. הפרעתי לשיעור וגזלתי מחבריי לספסל הלימודים את זמן הלימוד היקר שלהם רק כי לא הצלחתי לשלוט בעצמי. אני מקווה שאף אחד מכם לא יחקה אי פעם את מעשיי. אני בהחלט מתכוון להשתדל לא לחזור עליהם לעולם."

רבים מהתלמידים שהביטו בהארי עטו על פניהם הבעות רציניות ועצובות, כמו אלה שניתן לראות בטקסי זיכרון לגיבורי מלחמה. בחלקים הצעירים יותר של שולחן גריפינדור המראה היה כמעט גורף.

עד שהארי הרים את ידו.

הוא לא הרים אותה גבוה. זה היה עלול להיראות שחצני. הוא בהחלט לא הרים אותה לעבר סוורוס. הארי פשוט הרים את ידו לגובה החזה והקיש קלות באצבעותיו, מחווה שנראתה יותר משנשמעה. יכול להיות שרוב שולחן המורים כלל לא ראה אותה.

מחוות ההתרסה המדומה הזאת זיכתה אותו בחיוכים פתאומיים מהתלמידים הצעירים ומאנשי גריפינדור, בבוז קר ושחצני מצד סלית'רין ובקימוטי מצח ומבטים מודאגים מכל השאר.

הארי שמר על פנים חסרות הבעה. "תודה לכם," הוא אמר. "זה הכול."

"תודה לך, מר פוטר, אמר המנהל. "ועכשיו גם לפרופסור סנייף יש משהו לחלוק עמנו."

סוורוס קם ממקומו בשולחן המורים בתנועה חלקה. "הובא לידיעתי", הוא אמר, "שמעשי תרמו תרומה נכבדת להתעוררות כעסו הבלתי נסלח של מר פוטר, ובשיחה שהתקיימה בעקבות זאת הבנתי ששכחתי כמה קל לפגוע ברגשותיהם של אנשים צעירים וחסרי בגרות –"

נשמע קול של אנשים רבים המשתנקים בו זמנית.

סוורוס המשיך כאילו לא שמע. "כיתת השיקויים היא מקום מסוכן ואני עדיין סבור שמשמעת נוקשה היא הכרחית, אבל מעתה והלאה אני אהיה מודע יותר ל... מצבם הנפשי העדין של... תלמידי השנה הרביעית ומטה. הורדת הנקודות מרייבנקלו עומדת בעינה, אבל אני מבטל את ריתוקו של מר פוטר. תודה לכם."

מחיאת כף אחת נשמעה מכיוון גריפינדור ותוך שבריר שנייה הופיע שרביטו של סוורוס בידו ו"קוויטוס!" השתיק את העברין.

"אני עדיין אדרוש משמעת וכבוד **בכל** השיעורים שלי," אמר סוורוס בקול צונן, "ומי שינסה אותי יצטער על כך."

הוא התיישב.

"תודה רבה גם לך!" אמר המנהל בעליצות. "המשיכו!"

והארי, עדיין נטול הבעה, החל לחזור למקומו ברייבנקלו.

המוני שיחות פרצו בבת אחת. ניתן היה לזהות בבירור שתי מילים בהתחלה. הראשונה הייתה "מה –", שהתחילה משפטים רבים ושונים כמו "מה זה היה –" ו"ומה לעזאזל קרה –". השנייה הייתה "התקרצף!" שנאמרה כשתלמידים ניקו את האוכל שהפילו ואת המשקאות שירקו על עצמם, על המפה ועל חבריהם.

כמה תלמידים התייפחו בגלוי, וכך גם פרופסור ספראוט.

בשולחן גריפינדור, שבו חיכתה עוגה עם חמישים ואחד נרות שטרם הודלקו, לחש פרד, "נראה לי שאולי אנחנו לא בליגה שלו, ג'ורג'."

ומאותו יום והלאה, ולא משנה מה ניסתה הרמיוני לומר בנושא, הייתה זו אגדה מוסכמת בהוגוורטס שהארי פוטר יכול לעשות כל דבר על ידי הקשה באצבעותיו.